

ילדה שהוריה ויתרו עליה לעולם תחפש את האהבה הבלתי תלויה שמעולם לא זכתה להרגיש. היא תחפש אותה אצל מורים ומורות, היא תחפש אותה אצל דמויות סמכות, לפעמים היא תמצא אותה, לתקופות, ואז תמשיך הלאה לאימוץ הדמויות הבאות. זה מה שהיא מכירה, ככה היא יכולה להמשיך, זו הדרך היחידה לנסות למלא את החור השחור האינסופי שבה, שצמא לתשומת הלב הראשונית הזו, צמא לאהבה שאינה תלויה בדבר.

\*

כמו בקלישאה השחוקה על הצפרדע שמתבשלת בסיר - כך גם אני בושלתי בחום, כשהמים מתחממים בהדרגה. ההשערה שהצפרדע תתבשל למוות במצב הזה כבר הופרכה, אבל שנים חשבתי שזה מה שקורה, שתפיסת המציאות מתעוותת כשהמים מתחממים לאט, שהצפרדע כבר לא זוכרת משהו אחר, לא מרגישה את השינוי עד שכבר מאוחר מדי. מה שבאמת קורה זה שהצפרדע דווקא קופצת החוצה מהסיר כשהמים הופכים חמים מדי. בכלל לא משנה מה מחכה בצד השני - היא תציל את עצמה.

מלכתחילה לא הגעתי לסיר שלי מנקודת מוצא יציבה; לא הייתה לי רשת ביטחון או משהו לחזור אליו אם משהו ישתבש. האפשרות שמשהו ישתבש לא הייתה קיימת, כאילו אני במשחק פוקר והמהלך היחיד הוא אול אין. אז נכנסתי לסיר וקיוויתי שהמים יישארו פושרים.

# 1

## מרץ

רגע לפני שהדלתות האוטומטיות נפתחות אני מורידה את הגומייה השחורה מפרק כף ידי ואוספת את השיער לגולגול, מרגישה את המתח מתחיל להתקדם בגוף. אני נכנסת לתוך עולם הפלורוסנטים של נמל התעופה בן-גוריון, והנשימה שלי נעתקת. הילי, תנשמי. אני מודעת לחוסר הרציונליות של המחשבה, אבל מרגישה שאני עומדת למבחן, ומישהו עומד להחליט אם לשלוח אותי לחופשי או להחזיר אותי לכלא של ישי. רק המחשבה על כך מפחידה אותי, ועוברת בי צמרמורת. התור לבידוק מזדחל לאט ובסופו מחכה לי נציגה שמסתכלת עליי, בוחנת את הדרכון שלי ושוב מביטה בי.

“ארזת לבד? קיבלת משהו להעביר?”

אני חושבת על המזוודה שכוללת את כל מה שיש לי פה בעולם, יחד עם תיק הגב המרוט שעל גבי שמכיל את כל השאר. היא מסמנת לי לעבור ואני כבר עומדת בעמדת הצ'ק אין, שם מקבלת את פני נציגה חייכנית מדי. היא שוקלת את המזוודה, לוקחת ממני את הדרכון ואת הכרטיס, ואז מרימה את שפופרת הטלפון בקריאה “אני צריכה עזרה פה בבקשה.”

זהו, הלב שלי מחוץ לגוף, מפרפר על הרצפה, נתפסתי, מחזירים אותי לישי. כל עוד זה נמשך זו הייתה הרפתקה נחמדה, היה נחמד לחשוב שאני

יכולה לעשות מה שאני רוצה בחיים שלי. האחראית במדים מגיעה ונעמדת לצד הדלפק, מסתכלת על הדרכון, מביטה בי, מעבירה את המבט למסך המחשב של הנציגה, פולטת "הנה, את רק צריכה לסמן פה ופה וזהו, ומסתלקת.

"מתנצלת על העיכוב, אני פשוט חדשה כאן," היא ממלמלת בחיך. אני נושמת לרווחה ומתחילה להרגיש הקלה, וגם שומעת את הנוזפות של הקול הפנימי, מה נסגר איתך, הילי.

אני נפרדת במבטי מהמזוודה שעושה את דרכה על המסוע וממשיכה רק עם תיק הגב להמשך המסלול. איזו מחשבה מוזרה, שכל מה שיש לי נמצא במזוודה אחת, וגם היא לא איתי עכשיו. אני עוברת את כל הבידוק והתורים ומגיעה לדיוטי פרי.

אני תוהה אם אני יכולה לנשום כבר לרווחה, ומחליטה שעדיין לא, אולי כשאהיה על המטוס. או כשהוא ימריא. או כשהוא ינחת. מדי פעם מגניבה מבט אחורה לראות אם ישי מאחוריי, ולפעמים, לרגעים, כמעט בטוחה שרואה אותו בין האנשים. זה לא הגיוני, הילי, אומר הקול בראשי, כמעט נוזף. ובכל זאת אני מסתכלת.

אני מציצה בשעון היד, השעה קצת אחרי שבע בערב ויש עוד ארבע שעות עד הטיסה אבל אני כבר הולכת לכיוון שער העלייה למטוס. חוסר המנוחה מעיק עלי ואני רוצה להרגיש שאני מתקרבת ליעד שלי, גם אם זה רק בכאלו. מסביבי שדה התעופה גועש ורועש: אנשים הולכים במהירות, צוחקים, עסוקים, אוכלים, קונים. אני תוהה לאן הם טסים. אני חולפת על פני זוג שמתנשק בלהט ומסיטה את המבט במבוכה, הייתי רוצה שינשקו אותי ככה. כל כך הרבה זמן לא נישקו אותי, לא ככה לפחות. אני נזכרת באיתמר שנישק אותי באמצע הלילה בעמדת השמירה, בבסיס של פיקוד מרכז, לפני כל כך הרבה שנים. הוא ליטף לי את היד וכל כך התרגשתי. גם הנשיקה הזו לא הייתה כמו הנשיקה של הזוג הזה, היא הייתה הרבה יותר עדינה ואי אפשר להגיד שהיא הייתה מלאת תשוקה. אני מופתעת מהזיכרון הזה, כמעט שכחתי ממנו. אני לא מצליחה להעלות בזיכרון רגעים

רומנטיים כאלו עם ישי. הוא היה חבל ההצלה מהעולם הקשוח שלי, ולא ציפיתי לשום דבר נוסף מחבל הצלה.

אני מגיעה לשער. עוד ממרחק אני שמה לב שהוא ריק, אפילו הדיילות עדיין לא שם. אני מתיישבת על כיסא המתכת המרופד ולוקחת נשימה עמוקה. אני פתאום קולטת שאני עומדת לטוס מישראל, עם כרטיס לכיוון אחד. אני מרגישה כל כך קטנה וכל כך לבד, והדבר היחיד שאני יכולה לחשוב עליו זה שהייתי רוצה את אמא שלי איתי. למרות כל מה שעשתה, למרות כל הכאב, תמיד הייתה בי הכמיהה לרכות, לאמא שתחבק, שתלטף, שתאהב אותי, שתבחר בי. שנים רבות חשבתי שאולי היא לא מסוגלת לרכות הזו, אבל כשראיתי אותה מחזיקה את התינוק של השכנה, ראיתי את הפנים שלה מאירות, ושמעתי טון לא מוכר יוצא מהפה שלה. זה היה הרגע המדויק שבו חלחלה ההבנה שהבעיה היא אני: אי אפשר לאהוב אותי, הדבר שאלי אני כמהה הוא פנטזיה, האמא שאני רוצה לא קיימת במציאות.

אני מוציאה מהכיס את הטלפון ומחפשת אותה. עברו חמש־עשרה שנה מאז שדיברנו. במשך שנים היא עוד הייתה כתובה לי בטלפון "אמא", אבל המילה הזו עצבנה אותי ולא לקח לי הרבה זמן לשנות את ל"חגית אגמון". אמא זה תואר שצריך להרוויח. הרגשתי שכשאני כותבת את שמה המלא אני מצליחה להעניש אותה קצת על הנטישה שלה. אבל ברגע זה, במושב המתכת, בשער מספר ארבעים ושש, כל מה שאני רוצה זו אמא שתחבק אותי, שתגיד לי שהכל בסדר, שתגיד שהיא אוהבת אותי, שהיא שומרת עליי, שאני לא לבד.

אני בוהה בשם שלה ומדמיינת אותי לוחצת עליו, את צליל החיוג נשמע, ואותה עונה. אני תוהה אם אצטרך להציג את עצמי, או שאולי היא פשוט תדע. אני תוהה מה היא תגיד. מה אפשר להגיד אחרי כל כך הרבה שנים של כלום. אולי היא תגיד שהיא מצטערת על כל השנים שהחמיצה, אולי היא תהיה חשדנית ותנסה להבין מה אני רוצה או צריכה ממנה. אני לא רוצה לחוות עוד דחייה, אני לא חושבת שאני יכולה לעמוד בזה. אני מנגבת את הדמעות ומחזירה את הטלפון לכיס, ואת הפנטזיה אני דוחקת לפינות

### חשוכות.

אני מכניסה את האוזניות לאוזניים וצוללת לצילי הגיטרה החשמלית של לינקין פארק. אני לא יודעת למה דווקא עכשיו הזמן זו לאט כל כך, אני תוהה אם זה משהו נגדי. מדי פעם אני מסתכלת אחורה לוודא שעדיין לא נתפסתי, ושאני בסדר. אין לישי שום דרך לדעת שאני כאן, אני מרגיעה את עצמי, ובכל מקרה הוא לא יכול להיכנס לכאן בלי כרטיס טיסה. אין לו מושג מה קורה, הוא בטח באיזו ישיבה מאוחרת או שהוא בנסיעה בדרך הביתה, מבחינתו אני עדיין הבובה על החוט שלו. המוזיקה מתערבלת לי במחשבות, מנחמת ועוטפת אותי. אני מאזינה לה בעיניים עצומות, פוקחת אותן רק מדי פעם לראות אם משהו השתנה סביבי.

אני בדרך לניו-יורק, ההבנה מכה בי ומפתיעה. החיים הכפולים שניהלתי במשך חודשיים הצליחו לבלבל אפילו אותי, וגם אני לא לגמרי מחוברת למציאות הזו שבה אני עוזבת את ישי, טסה לניו-יורק, מתחילה חיים חדשים.

אני מתמסרת למוזיקה והאוויר נכנס לריאות בקלות. כשאני פוקחת את העיניים אני שמה לב שהאזור התמלא באנשים, תכף מתחילה העלייה למטוס, זה קורה. מכאן הזמן מחליט להיות מהיר יותר והכל קורה בקצב: מגיע התור שלי, הדיילת סורקת את הברקוד שעל הכרטיס שלי, אני נכנסת לשרוול וצועדת במהירות למטוס. אני חצי מאמינה וחצי לא מאמינה, זה סוריאליסטי, אולי אני בכלל חולמת. אני מתיישבת במושב ליד החלון ומניחה את תיק הגב על הברכיים. כשדלת המטוס נסגרת אני מצליחה לראשונה לנשום לרווחה.

## 2

### ינואר

"אז מה את אומרת? זה משהו שיכול להתאים?" אביגיל מחייכת, ואני מתלבטת אם להגיד לה משהו על הסימן האדום של השפתון שמעטר את השיניים הקדמיות שלה.

"וואו, ניו-יורק," אני אומרת בשקט, "זה תמיד היה החלום שלי. כמעט הגשתי אותו לפני כמה שנים, אבל בסוף זה לא קרה." אני מתעסקת בעור היבש מסביב לאגודל, לא בטוחה איך לפרש את הבעת הפנים של אביגיל. אם הייתי מדרגת את המנהלות והמנהלים שהיו לי בעבר היא הייתה ממוקמת בחמישייה הראשונה. אני חושבת שהיא מחבבת אותי, וכמה פעמים היא אפילו הזמינה אותי לשבת לאכול ארוחת צהריים ליד השולחן שלה. הסיבה הרשמית הייתה לדבר על אחד הפרויקטים שהיא מובילה, אבל להפתעתי היא שיתפה אותי בתחביב החדש-ישן שלה: חידוש רהיטים שהיא מוצאת ברחוב. היא הראתה לי בטלפון תמונות לפני ואחרי והסבירה לי על סוגי צבע וטכניקות שיוף. התרגשתי מכך שהיא בחרה לשתף אותי בחיים שלה, וגם קצת קינאתי בחופשיות שבה היא דיברה ובכך שיש לה תחביב.

"אז זה אומר שאת מסכימה?" היא חוזרת ושואלת, הפעם קשה לפספס את חוסר הסבלנות בטון שלה.

"אני ממש רוצה," אני אומרת במהירות, "אני צריכה לדבר עם ישי, לראות

מה הוא אומר על זה.”

”בטח, בטח. אם תרצי, זה שלך,“ אביגיל סוגרת את הקלסר שפתוח לפנייה ומניחה אותו על המדף המצוחצה לידה. ”תעדכני אותי בתחילת השבוע הבא, צריך לטפל בוויזה, בחוזה, יש הרבה עניינים לסדר.“

אני יוצאת מהמשרד של אביגיל, הבטן שלי רועדת מהתרגשות. לפני שנתיים וחצי, כשהמגייסת התקשרה להודיע לי שהתקבלתי - הייתי בטוחה שזו טעות, שהיא התכוונה להתקשר לאחד מהמועמדים האחרים לתפקיד. חודשים ארוכים עברו לפני שהצלחתי לעכל את העובדה שאני מתכנתת פרונט־אנד בחברת הייטק. היום ברור לי שאני טובה במה שאני עושה, אבל השיחה עם אביגיל תפסה אותי בהפתעה - לא ציפיתי להצעת רילוקיישן. אני תוהה אם זה אמיתי או שאני מדמיינת, אם זה באמת יקרה, ומה ישי יגיד. אולי הוא לא יסכים שאסע. ניו־יורק. אני רק חושבת על צמד המילים וכל הגוף שלי מצטמרר, אבל לא הצמרמורת המוכרת של ההשפלה או של סטירה שנוחתת על הלחי, אלא צמרמורת אחרת, נעימה. השיר של אלישה קיז וג'יי־זי מתנגן לי בראש ואני נזכרת שכבר הייתי בכמעט הזה, כמעט נגעתי בעיר ובפעם ההיא זה נלקח ממני. בפעם הקודמת והיחידה שעליתי על מטוס לאמריקה נכנסתי בטעות לסרט אימה מהסוג הגרוע ביותר, ועוד בהפקה דלת תקציב. עברו המון שנים מאז, בערך שלוש־עשרה, ואני עדיין זוכרת איך נחתי בארץ והבטחתי לעצמי שיום יגיע ואקבל את התיקון שלי. בהתחלה עוד הייתי בטוחה שזה עומד לקרות, אבל ככל שהשנים חלפו נהייתי פחות ופחות בטוחה, ושכחתי מניו־יורק.

אני מתנערת מהמחשבות, אוספת את הדברים שלי ויוצאת הביתה. כשאני ברכב המחשבות מזומזמות ומטרידות אותי, אני כבר יודעת מה אני צריכה לעשות כדי להשתיק אותן: אני מפעילה את המוזיקה ומתחילה לשיר, וזה עובד. האורות האדומים של בלמי המכוניות שלפני מעצבנים אותי יותר מתמיד, ואני מתחילה להרגיש כאב ראש עמום מבצבץ מעל הגבה השמאלית.

”אין ניו־יורק, קנקריט ג'נגל וור דרימס אר מייד אוף, ד'רס נאת'ינג

יו קנט דו, "אני שרה עם אלישה, אבל בפנים אני מתחילה להרגיש את החרדה מזדחלת לאט. רילוקיישן לניו-יורק. המקום היחיד שאני חזקה בו זה בעבודה, זה המקום היחיד שבו הצלחתי להפיק התפעלות ממני. מעריכים אותי, מקדמים אותי. אני לא יכולה להכיל את זה, ומיד עולה הקול שסופק כפיים ואומר - הצלחת לעבוד עליהם, הצלחת לגרום להם לחשוב שאת ראויה. הגוף שלי מרגיש כבד פתאום, אני מרימה את הכתפיים ומושכת אותן אחורה, נאבקת בתחושה. הפסיכולוגית אמרה לי פעם שהקול הספקן הזה לא באמת שלי, שאימצתי אותו מאמא ואבא. "הדרך שבה הורים מדברים לילדים שלהם הופכת לקול הפנימי שלהם," היא אמרה באחת הפגישות שלנו, ורשמה משהו בפנקס הקטן שלה. כעסתי עליה כשאמרה את זה, לא הבנתי איך זה עוזר לי. הקול כבר בתוכי.

"דיס סטריטס וויל מייק יו פיל ברנד ניו, דה לייטס וויל אינספייר יו," אני שרה וחושבת שמתאים לי להרגיש ברנד ניו. זו נשמעת לי כמו הבטחה, ואני נאחזת בהבטחות כאלו כמו שנאחזתי בישי שהבטיח לי בית, כמו שנאחזתי בדמויות הוריות שאימצו אותי. "אם היית הבת שלי הייתי ממש גאה בכך," אמרה לי פעם קלייר, המרצה בסדנה לאבטחת מידע, ועצרתי את הדמעות, שלא יצאו מולה. אני חושבת שגם הפסיכולוגית שלי אימצה אותי, אבל היא לא תודה בזה כי אתיקה והכל. "המרחב שלנו הוא מקום לשחזר את החוויה ההורית שלך בצורה בטוחה, כמו מעבדה כזו," היא אמרה די בהתחלה. אני פתאום מבינה שאם אטוס לניו-יורק זה אומר שאצטרך לעזוב אותה. פְּרָדוּת זה לא הצד החזק שלי. הנה הצמרמורת בגב חזרה. אוקיי, היילי, לנשום. תטפלי בזה אחר כך.

האורות האדומים ממשיכים להאיר עליי ומציקים לי. בניו-יורק אין אורות אדומים כאלו, אני לא אנהג שם. המחשבה הזו מכניסה לגוף שלי רוגע ואני מתחילה לדמיין את זה: אני הולכת ברחובות עם בניינים גדולים, כמו בסרטים, אני שומעת אנגלית מסביב, המוניות הצהובות, פסל החירות, הפרסומות המאירות, האנשים. מישוהו פעם אמר לי שאפשר למות על המדרכה בניו-יורק ואף אחד לא ייגש אליך, אני תוהה אם זה נכון.



זה עובד ואני מצליחה להתעלם מהאורות האדומים ומהפקקים הבלתי נגמרים של גוש דן, ופתאום מוצאת את עצמי בחניה של הבניין. אני מורידה את מגן השמש כדי לראות את עצמי במראה שמאחוריי: בבוקר יצאתי מהבית עם השיער אסוף בגולגול הדוק, ועכשיו המון קווצות שיער קטנות מעטרות את המצח שלי בחוסר חינניות מובהק. ישי לא מרשה לי לפזר את השיער, הוא אומר שהשיער שלי יבש ונפוח מדי מכדי להיות פזור. מהמראה מביטה בי אישה עייפה וחסרת ייחוד.

אני מושכת אליי את התיק ויוצאת אל הלובי הריק, שמחה שאני יכולה להיכנס למעלית לבד. אני לא סובלת את המבוכה הזו שמבעבעת בי כשמישהו עולה איתי במעלית. אני ישר נהיית אדומה, יודעת שרואים לי לתוך הקרביים, הלב שלי דופק, רק שלא יגידו לי כלום, שלא אצטרך להגיד משהו. איכשהו ישי תמיד יודע אם דיברתי עם מישהו.

המעלית לוקחת אותי, והראש שלי כבר עם ישי בבית. אני מתוחה. אני צריכה לבחון היטב באיזה מצב רוח הוא חוזר מהעבודה לפני שאני מעלה את כל הנושא של ניו־יורק, ולקוות שהוא יאשר את כל העניין הזה. משהו בי כל כך מקווה שהוא יאשר, אבל מצד שני אני לא מטומטמת.

אני מכניסה את המפתח למנעול, מסובבת, מורידה את הידית, דוחפת - ובום, הדלת נתקעת בכריח העליון. "אני בא," ישי קורא מבפנים. אני שומעת את הצעדים היחפים הכבדים שלו מתקרבים במהירות והוא פותח את הכריח. לישי יש מין קטע כזה שהוא תמיד נועל את הדלת, גם כשהוא יודע שאני אמורה לחזור מהעבודה. הוא עדיין לובש את החליפה שלבש בבוקר. אני מרימה את הראש וסורקת את הפנים שלו כדי לזהות את מצב הרוח שלו, ואם עשיתי משהו שעצבן אותו לאחרונה.

נפגשנו במסיבה כשעוד הייתי סטודנטית. כמו אבא שלי, גם הוא היה עורך דין, אבל בניגוד לאבא שלי הוא נתן לי תשומת לב, המון תשומת לב, וזה כבש אותי. הכריזמה שלו נראתה למרחקים, בכל אירוע חברתי הוא היה מוקף אנשים שהסתכלו עליו בעיניים מעריצות, ומכולן הוא בחר בי. הוא דאג להבהיר לי שאני צריכה להכיר תודה על הבחירה הזו. בהתחלה

הערצתי אותו על הדעות המוצקות שהיו לו בכל נושא, ועל היכולת שלו להסתדר בחיים. הייתה לו דירה שרכש בעצמו בגיל עשרים ושבע, ואני הייתי סטודנטית תפרנית שמנסה לשרוד את החיים האלו. הוא נכנס לחיים שלי ונתן לי תחושה רגעית שיש לי בית. לא לקח הרבה זמן להבין שאומנם יש לי גג מעל הראש, אבל בית אין לי. גם איתו, כמו בבית ילדוטי, הייתי צריכה להצטמצם ולייצר את המסכות המתאימות. הוא שמר על כספו באדיקות, נמנע מלהוציא כסף על מה שלא הכרחי לדעתו, מעולם לא טס לשום מקום והעדיף שאבשל ושלא נצא למסעדות. היה רק דבר אחד שעליו הוציא כסף, והרבה: סכינים. אוסף הסכינים המפואר עיטר את חדר העבודה, והוא יכול היה לבלות שעות בטיפול ובהשחזת הסכינים שלו. בדומה לאבא, גם הוא רצה לשלוט בי, גם הוא רצה שאהיה צייתנית, וגם הוא השתמש בכוח שלו.

לפעמים חשבתי איך לברוח. זה הסתכם בחיפוש בגוגל אחר מעון לנשים מוכות ואז מחיקה מבוהלת של היסטוריית החיפוש. הוא ימצא אותי גם שם, מה הטעם בכלל. לפעמים דמיינתי איך אני שוכרת איזה רוצח, אחד כזה שפשוט יטפל בו. הייתי גולשת למחשבות ומדמיינת את כל הפרטים, אבל תמיד הייתי חוזרת ונתקעת בלוגיטיקה, איך בכלל אמצא אחד כזה. לפעמים חשבתי שהדרך היחידה שלי לצאת מזה היא פשוט לעצבן אותו מספיק כדי שהוא יהרוג אותי, או שפשוט אסע במהירות לתוך צומת ברמזור אדום. לא, לא רציתי למות, פשוט רציתי שהסבל יסתיים ולא הצלחתי לחשוב על דרך לסיים אותו. המחשבות העגומות האלו הכבידו עליי, והדבר הכי מייאש היה לראות בבירור איך הבאתי הכל על עצמי. כעסתי על עצמי שאני לא קמה והולכת, שאני פחדנית מדי, שאני חסרת יכולת. כעסתי על עצמי שבסופו של דבר, עם כל המכות והאימה, ישי מוכר לי. ישי הוא כמו כורסה מרוטה עם מוט ברזל שמכאיב בגב, אבל זו הכורסה היחידה שיש לי, והיא מזכירה לי את הכורסאות שישבתי עליהן כל חיי. אחרי הכל, אפילו ההורים שלי לא רצו בי, אני סחורה פגומה, וישי בחר בי למרות הכל, או אולי בגלל הכל.

"היי," אני אומרת בזהירות, והוא נותן לי נשיקה חטופה על השפתיים. "איך היה בעבודה?" הוא שואל, אני לא מספיקה לפתוח את הפה והוא כבר מסובב אליי את הגב ומתקדם לכיוון הלפטופ שלו, "אני תכף איתך, אני רק מסיים פה משהו."

"אוקיי," אני מסננת בשקט, שלא ישמע, ומניחה את התיק והמפתחות במקום. ישי אומר שאי אפשר סתם לזרוק דברים ברחבי הבית, ולכל דבר צריך להיות מקום.

הבית מסודר מאוד: ספה זוגית שחורה מול טלוויזיה ענקית וביניהן שולחן קפה בצבע חום. מתחת לטלוויזיה מדפים מגבס, שעליהם מונחים ספרים שישי מעולם לא קרא אבל החליט שהם צריכים להיות שם, מסודרים לפי הגובה. שמיכת הסלון הכתומה מקופלת בצד על כריות הספה, וילונות כבדים וכהים מכסים את החלונות שפונים אל הרחוב. ישי התקין כל מיני נורות באזורים מוזרים כמו מאחורי הספה ומעל לארונות המטבח הגבוהים. הוא התגאה בכך שהוא יכול לשלוט בהן מרחוק ולבחור באיזה צבע הן יאירו. יש לו קטע כזה, ישי אוהב לשלוט בדברים מרחוק.

"תראי איך את נראית," הוא מפנה את מבטו אליי, "ככה הלכת לעבודה? אני שוב צריך לחזור לבחור לך בגדים?"  
"סליחה, אתה צודק," אני אומרת בשקט.

"טוב, אז מה אוכלים? מה תבשלי?" הוא שואל ואני חשה הקלה מכך שסיימנו להתייחס ללבוש שלי.

"אני יכולה להכין פיצה, אבל לפני זה אני חייבת לספר לך משהו," אני ממהרת לדבר לפני שלא יהיה לי אומץ. "אביגיל לקחה אותי לשיחה. זוכר את הפרויקט ההוא שסיפרתי לך עליו?"  
"כן, נו?" הוא אומר בחוסר סבלנות.

"הם בחרו להציע לי אותו, הם רוצים לשלוח אותי לניו-יורק לעבוד על הפרויקט."

"מה?" הפנים של ישי התקשחו בבת אחת. כשהפנים שלו מתקשחות הגבות שלו מתקרבות זו לזו והקמטים לצידי העיניים נהיים ברורים וחדים.

אפילו הסנטר מצטרף לחגיגת הקשיחות הזו. הגוף שלי נדרך, אני כבר מיומנת בזיהוי השינויים הדקים שקורים בפנים של ישי. בתיאוריה, בזכות המיומנות הזו הייתי יכולה לדעת מתי לברוח, אבל בפועל זה לא עזר לי ואף פעם לא ברחתי. "אביגיל הציעה לי לעבור לניו-יורק," אני עונה ואז מוסיפה במהירות, "זה רק לשנה, הם דואגים להכל, הם רוצים שאעבוד במשרדים במידטאון. בדקתי בגוגל וזה אוור מרכזי."

"אני יודע מה זה מידטאון," הוא אומר ביובש ומיישיר אליי מבט. "ראיתי שזה קרוב לסאבוויי," אני ממשיכה, "ואביגיל אמרה שזה קידום ושמגיע לי. היא מאמינה בי וחושבת שאני יכולה לעשות את זה," אני אומרת בהתלהבות.

"שנה זה הרבה זמן. וניו-יורק זה מקום מסוכן. לא בטוח לך שם." "אני חושבת שאני יכולה להסתדר," אני אומרת בהיסוס, לא בטוחה שאני מאמינה בזה בעצמי. "אולי תבוא איתי לשם?" מתגלגלות ממני המילים. שאני חושבת שהוא רוצה לשמוע, ובשנייה שהן יוצאות אני מתחרטת עליהן. "הילי, אני לא יכול לעזוב את העבודה שלי לשנה. אין בזה היגיון, את יודעת את זה," הוא אומר בחשיבות ואני מרגישה כמו ילדה קטנה שננופה. הפנטזיה על ניו-יורק והולכת ומתרחקת ממני. "נדבר על זה בפעם אחרת," הוא קובע. "אוקיי."

הוא מלטף את הלחי שלי בכף ידו המחוספסת והולך להתקלח. הלב שלי דופק במהירות, אני כלואה.